

1

САН-ФРАНЦИСКО

Я стежу за цією дівчиною увесь день.

Вона нічим не дає зрозуміти, що знає про мене, хоча моє орендоване авто видно з рогу вулиць, на якому групка підлітків марнує час, як це властиво знудженим дітлахам. Вона здається молодшою за інших, але, можливо, це тому, що вона азійка — крихітна в свої сімнадцять, тоненька, мов тростинка. Чорне волосся стрижене коротко, по-хлоп'ячому, блакитні джинси пошарпані й усі в дірках. Гадаю, це не данина моді, а наслідки життя на вулиці. Дівчина затягується цигаркою, видихає дим із незворушністю вуличного бандита — це зовсім не пасує до її блілого обличчя з витонченими китайськими рисами. Достатньо гарними, щоб привабити голодні погляди двох перехожих. Дівчина помічає, як витріщаються на неї чоловіки, й сердито дивиться на них, без тіні страху; нескладно бути безстрашною, коли небезпека для тебе — щось абстрактне. Цікаво, як вона реагувала б, опинившись перед справжньою загрозою? Відбивалася чи зламалася б? Я хочу знати, з якого вона тіста, але наразі не схоже, щоб вона зазнала випробувань.

Вечоріє, підлітки починають розбрідатися. Спочатку йде один, тоді — інший. У Сан-Франциско ввечері прохолодно навіть улітку, тож ті, хто лишаються на розі, гуртуються

тісніше, загортаються в куртки й светри, підкурюють одне одному, тішачись нетривкому теплу запальнички. Та голод і холод проганяють з вулиці останніх, і залишається лише вона: їй немає куди йти. Дівчина махає рукою друзям і не-надовго затримується на розі сама, немовби чекає на когось. Зрештою знизує плечима й крокує в мій бік, сунувши руки до кишень. Проминаючи моє авто, навіть не кине на мене погляду: дивиться просто перед собою, зосереджено й люто, наче прокручує в голові якусь дилему. Можливо, думає про те, на якому смітнику набрати чогось на вечерю. А можливо, їй ідеться про щось суттєвіше. Про майбутнє. Про виживання.

Вона, напевно, не усвідомлює, що слідом за нею ідуть двоє чоловіків.

Я бачу, як вони з'являються з провулка через лічені секунди після того, як вона проходить повз моє авто. Упізнаю їх: ті ж двоє, які витріщалися на неї раніше. Крокуючи по її слідах, один із чоловіків дивиться на мене крізь лобове скло. Швидкий погляд, аби оцінити, чи можу я стати загрозою. Побачене аніскільки його не тривожить, тож вони йдуть далі. Рухаються як досвідчені хижакі, якими вони і є, — переслідують слабку здобич, яка напевно не зможе відбитися.

Я виходжу з автівки, йду за ними слідом. Як і вони за дівчиною.

Вона прямує до району, в якому забагато покинутих будинків, а тротуари наче вимощені розбитими пляшками. Дівчина не відає ані страху, ані вагань, схоже, ці місця їй знайомі. Жодного разу не озирається. Вона або відчайдушна, або нічого не розуміє про цей світ і те, що в ньому коїться з такими дівчатами. Її переслідувачі так само не озираються.

Навіть якби вони мене помітили, чого я не дозволю, то не злякалися б. Завжди так.

У наступному кварталі дівчина звертає праворуч і зникає за дверима.

Я ховаюся в тіні й дивлюся, що буде далі. Чоловіки зупиняються перед будівлею, до якої вона увійшла, радяться. Тоді теж заходять усередину.

Стоячи на тротуарі, я дивлюся на забиті дошками вікна. Це порожній склад із табличкою «СТОРОННІМ ВХІД ЗАБОРОНЕНО». Двері прочинені. Прослизаю всередину, у морок, такий густий, що доводиться зупинитися на мить, зачекати, доки призвичаються очі, а тим часом покластися на інші органи чуттів. Чую, як рипить підлога. Відчуваю запах свічного воску. Бачу ліворуч тьмяне світло дверного проходу. Зупиняюся перед ним і зазираю до кімнати.

Дівчина стоїть навколішки перед імпровізованим столом у світлі самотньої мерехтливої свічки. Навколо — усі ознаки тимчасового житла: спальний мішок, бляшанки консервів, туристичний пальник. Вона вовтузиться з упертою бляшанкою, не знаючи, що ззаду підступають ті двоє чоловіків.

Я вже набираю повітря, щоб попередити її, але дівчина різко розвертається до непроханих гостей. У руці в неї сама лиш відкривалка — жалюгідна зброя проти двох дебелих чолов'яг.

— Це мій дім, — промовляє вона. — Забирайтеся.

Замість того щоб утритися, я залишаюся на місці й дивлюся, що буде далі. Хочу побачити, з якого ця дівчина тіста.

Один із чоловіків регоче.

— А ми в гості прийшли, мала.

— Хіба я вас запрошувала?

— Схоже, що товариство тобі не завадить.

— Схоже, що тобі не завадять мізки.

Не надто мудрий спосіб упоратися з такою ситуацією. Тепер хіть у них зливається з гнівом, а це — небезпечне поєднання. Та дівчина стоїть незворушно, цілковито спокійна, виставляє перед собою жалюгідне кухонне приладдя. Чоловіки кидаються на неї, і я вже навшпиньки готуюся атакувати.

Та вона робить це першою. Один стрибок, і її нога з гу-панням влітає в груди першого нападника. Удар неграційний, але цілком ефективний: чолов'яга затинається, хапається за груди, наче не може вдихнути. Перш ніж другий якось на це відреагує, дівчина розвертається до нього й гатить відкривалкою по голові. Той завиває й відступає.

Стає цікаво.

Перший нападник отямлюється і вривається у неї з такою силою, що обоє валяться на підлогу. Вона відбивається руками й ногами, гатить його кулаком у щелепу. Та злість зробила його нечутливим до болю, і він із ревінням навалюється на неї, знерухомлює своєю вагою.

Повертається другий чоловік. Він хапає її за зап'ястки, притискає до підлоги. Юність і недосвідченість завели дівчину в біду, з якої їй не вибратися. Вона ще геть зелена, нетренована, якою б несамовитою не була, і ось-ось має статися неминуче. Перший чоловік розстібає їй джинси, стягує з худорлявих стегон. Його збудження помітне неозброєним оком, штани напинаються. У цю мить чоловік найвразливіший.

Він мене не чує. Ось розстібає ширінку, а наступної миті вже лежить на підлозі з розтрощеною щелепою, і з рота сиплються вибиті зуби.

Другий встигає відпустити руки дівчини й скочити на ноги, але йому бракує швидкості. Я – тигр, а він – хіба вайлуватий буйвол, тупий і безпорадний проти мого удару. Тож із вереском валиться на землю. Судячи з химерного кута, під яким вигинається його рука, кістка зламана надвоє.

Я рвучко піднімаю дівчину на ноги.

– Ти ціла?

Вона застібає джинси, витріщається на мене.

– Ти хто взагалі?

– Це зачекає. Забираймося! – гарикаю я.

– Як це в тебе вийшло? Як вони так швидко лягли?

– Хочеш навчитися?

– Так!

Я дивлюся на чоловіків, які стогнуть і звиваються у нас під ногами.

– Тоді ось перший урок: знай, коли час тікати. – Я штовхаю її до дверей. – Тобто негайно.

Я спостерігаю за тим, як вона їсть. Апетит у неї вовчий як для такої тендітної дівчини: у неї влізло три тако з куркою, ціле озеро квасолевого паштету й велика склянка кока-коли. Їй хотілося мексиканської їжі, тож ми сидимо в кафе, де лунає музика мар'ячі, а стіни оздоблені крикливими зображеннями сеньйорит у танці. Дівчина на вигляд як китаянка, але вона істинна американка, від короткого волосся до подраних джинсів. Дика, неотесана істота, яка висьорбує зі склянки рештки коли, а тоді починає голосно гризти кубики льоду.

Я починаю сумніватися в мудрості свого задуму. Вона надто доросла для навчання, надто дика, аби вчитися дисципліни.

Краще відпустити її назад на вулицю, якщо вона цього забажає, і знайти інший спосіб. Але я помічаю шрами на кісточках її пальців і пригадую, як близько вона була до того, щоб самотужки здолати двох дорослих чоловіків. Вона має природний талант і не має страху, а цих двох речей навчити неможливо.

— Ти пам'ятаєш мене? — питаю я.

Дівчина ставить склянку на стіл і супить брови. На мить мені здається, що в її очах промайнуло впізнавання, але цей вогник зникає. Вона хитає головою.

— Це було давно, — кажу. — Дванадцять років тому.

Ціла вічність для такої юнки.

— Ти була ще мала.

Дівчина знижує плечима.

— Тоді зрозуміло, чому я тебе не пам'ятаю.

Вона занурює руку до кишені куртки, дістає цигарку, починає підкурювати.

— Ти забруднюєш своє тіло.

— Це моє тіло, — різко відповідає вона.

— Не зовсім, якщо ти хочеш навчатись. — Я тягнуся через стіл, вихоплюю цигарку з її вуст. — Якщо хочеш навчатися, мусиш змінити свою поведінку. Мусиш бути шаноблива.

Вона пирхає.

— Говориш як моя мати.

— Ми з твоєю матір'ю були знайомі. У Бостоні.

— Вона померла.

— Я знаю. Вона написала мені місяць тому. Сказала, що хвора і що часу має обмаль. Саме тому я тут.

Сльози, які блищать в очах дівчини, мене дивують. Вона швидко відвертається, наче соромиться проявленої слабкості.

ті. Але в цю мить вразливості, коли я бачу її очі, вона нагадує мені власну дочку, яка була ще молодша, коли її не стало. Очі мені пече від сліз, та я й не намагаюся їх приховати. Саме горе зробило мене мною.

Воно стало вогнем, у якому загартувалася моя рішучість, загострилася моя ціль.

Ця дівчина мені потрібна. І зрозуміло, що вона потребує мене.

— Я кілька тижнів витратила на те, щоб тебе розшукати, — кажу їй.

— Прийомна родина була паршива. Мені краще самій.

— Якби мати побачила тебе зараз, у неї розбилося б серце.

— Їй завжди бракувало часу для мене.

— Може, це тому, що вона працювала на двох роботах, аби тебе прогодувати? Тому, що вона не могла ні на кого покластися?

— Вона дозволяла усьому світові витирати об себе ноги. Я жодного разу не бачила, щоб вона щось відстоювала. Навіть мене.

— Вона була налякана.

— Вона була безхребетна.

Я нахилиюся до неї: ця невдячна дівка мене розлютила.

— Ти навіть не уявляєш, як страждала твоя бідолашна мати. Вона усе робила заради тебе.

Я згіджено жбурляю в неї цигаркою. Вона не виправдала моїх сподівань. Може, вона й сильна, й безстрашна, та дочірній обов'язок не зв'язує її з мертвими батьком та матір'ю, вона не знає, що таке родинна честь. Не маючи зв'язку зі своїми пращурами, ми не більше ніж самотні порошинки, що пливуть у мороці, ні до кого й ні до чого не прив'язані.

Сплачую рахунок і підводжуся.

— Сподіваюся, одного дня ти віднайнеш мудрість і зрозумієш, чим мати пожертвувала заради тебе.

— Ти йдеш?

— Я нічого не зможу тебе навчити.

— Та й навіщо це тобі взагалі? Навіщо було мене шукати?

— У моїх надіях ти була інакшою. Тією, кого можна навчити.

Тією, хто допомогла б мені.

— У чому допомогла?

Я не знаю, як на це відповісти. На мить єдиним звуком поміж нами лишається бляшана мексиканська музика, що лине з колонок ресторану.

— Ти пам'ятаєш батька? — питаю я. — Пам'ятаєш, що з ним сталося?

Вона пильно дивиться на мене.

— То ось у чому справа, так? Це тому я тобі потрібна. Бо мати написала про нього.

— Твій батько був хорошим чоловіком. Він любив тебе, а ти його зганьбила. Обох своїх батьків зганьбила. — Я кладу перед нею жмуток готівки. — Це на згадку про них. Забирайся з вулиці, повертайся до школи. Принаймні там тобі не доведеться відбиватися від незнайомих чоловіків.

Я розвертаюся й виходжу з ресторану.

За мить вона вибігає за мною.

— Зажди! — кричить. — Куди ти?

— Додому, до Бостона.

— Я тебе пригадую. І, здається, знаю, чого ти хочеш.

Я зупиняюся, розвертаюся до неї.

— Ти сама мала б цього хотіти.

— Що я маю робити?

Я роздивляюся її з голови до ніг, бачу кістляві плечі, стегна, такі вузькі, що джинси заледве тримаються на них.

— Ідеться не про те, що ти мусиш робити, — відповідаю я, — а про те, ким ти мусиш бути.

Повільно підходжу до неї. До цієї миті вона не бачила причин мене боятися — та й чому б? Я ж просто жінка. Але зараз вона бачить у моїх очах щось таке, що змушує її на крок відступити.

— Боїшся? — тихо запитую я.

Вона різко піднімає голову й з дурною бравадою відповідає:

— Ні. Не боюся.

— Маєш боятися.

2

СІМ РОКІВ ПО ТОМУ

— Мене звати докторка Мора Айлс, прізвище А-Й-Л-С. Я патологоанатом, працюю в бюро судово-медичної експертизи штату Массачусетс.

— Докторко Айлс, розкажіть, будь ласка, суду про свою освіту та досвід роботи, — попросила помічниця прокурора округу Саффолк Кармела Агілар.

Відповідаючи на запитання, Мора не зводила очей із помічниці прокурора. Було значно легше зосередитися на спокійному обличчі Агілар, аніж ловити люті погляди підсудного та його прихильників, яких у залі суду зібралось кількадесят.

Агілар, схоже, не помічала, що веде справу перед вороже налаштованою аудиторією, або ж її це просто не обходило, та Мора була боляче свідомо того, що більшість присутніх належала до лав правоохоронців або ж була їхніми друзями. І те, що говоритиме Мора, їм не сподобається.

Обвинувачуваним був офіцер департаменту поліції Бостона Вейн Браян Графф, квадратна щелепа та широкі плечі якого уособлювали образ всеамериканського героя. Прихильність присутніх була на боці Граффа, а не жертви — чоловіка, який пів року тому опинився на Морині столі після побиття. Чоловіка, якого поховали неоплаканим. Чоловіка, який за дві

години до смерті зізнався у смертному гріху: він стріляв у поліцейського і вбив його.

Переповідаючи своє резюме, Мора відчувала погляди на обличчі, пекучі, мов лазерні промені.

— Я закінчила Стенфордський університет як бакалавр антропології, — мовила вона. — Отримала медичну освіту в Університеті Каліфорнії у Сан-Франциско, у цьому ж закладі пройшла п'ятирічну резидентуру з патологічної анатомії. Сертифікована як спеціалістка з патологоанатомії та клінічної патології. Після резидентури закінчила аспірантуру з судово-медичної патології у Лос-Анджелеському відділенні Університету Каліфорнії.

— Ви маєте сертифікацію міністерства охорони здоров'я в своїй галузі?

— Так, мем. І в загальній патологоанатомії, і в судовій.

— І де ви працювали до місцевого, бостонського, бюро судово-медичної експертизи?

— Протягом семи років я працювала в судово-медичній експертизі Сан-Франциско, штат Каліфорнія. Також викладала патологоанатомію в Університеті Каліфорнії. Маю медичні ліцензії обох штатів, і Каліфорнії, і Массачусетсу.

Стільки інформації від неї не вимагалось, й Агілар насупилася, бо Мора перебила заплановані нею запитання. Вона стільки разів розповідала про це в суді, що точно знала, що саме у неї запитують, і відповідала автоматично. Де вчилася, чим саме займалася на роботі, чи достатньо кваліфікована, щоб свідчити саме в цій справі.

Покінчивши з формальностями, Агілар нарешті перейшла до справи.

— Це ви минулого жовтня проводили аутопсію особи на ім'я Фабіан Діксон?

— Так, — відповіла Мора.

Відповідь була коротка, однак жінка відчула, як зросло напруження в залі суду.

— Розкажіть, як містер Діксон опинився в патологоанатома.

Агілар не зводила очей із Мори, наче казала: «Не зважайте на інших. Просто дивіться на мене й розповідайте факти».

Мора випросталася й заговорила, достатньо голосно, щоб її чули всі.

— Покійного, двадцятичотирирічного чоловіка, знайшли непритомним на задньому сидінні патрульного авто департаменту поліції Бостона. Це сталося приблизно за двадцять хвилин після його арешту. Швидка привезла його до Центральної лікарні штату Массачусетс, де його визнали мертвим по прибутті до приймального відділення.

— І це вимагало огляду судмедексперта?

— Саме так. Його перевели до нашого моргу.

— Опишіть для суду, яким ви вперше побачили містера Діксона.

Мора зауважила, що помічниця прокурора назвала померлого на ім'я. Не сказала «тіло» чи «загиблого». Це був її спосіб нагадати суду, що жертва була особистістю, мала ім'я, обличчя, життя.

Мора відповіла та само.

— Містер Діксон був добре розвинутим чоловіком середнього зросту й ваги, він прибув до нашого закладу вбраний лише у бавовняні труси й шкарпетки. Інший одяг із нього зняли під час спроб реанімації у приймальному відділенні. На грудях у нього досі були наліпки для ЕКГ, а в лівій руці залишився внутрішньовенний катетер...

Вона замовкла. Тут починалася незатишна територія. Хоча Мора й не дивилася на аудиторію та підсудного, вона знала, що вони дивляться на неї.

— У якому стані було тіло? Можете описати? — натиснула Агілар.

— На грудях, лівому боці та верхній частині живота були численні синці. Обидва ока заплющені від набряків, на губі й голові рвані рани. Бракувало двох зубів — верхніх передніх різців.

— Заперечую! — підвівся захисник. — Ми не можемо знати, коли він втратив зуби. Це могло статися багато років тому.

— Один зуб ми побачили на рентгенівському знімку, — відповіла Мора. — У нього в шлунку.

— Свідкам належить утримуватися від коментарів без дозволу, — суворо відрубав суддя й подивився на захисника. — Заперечення відхилено. Міз Агілар, продовжуйте.

Помічниця окружного прокурора кивнула, злегка усміхнувшись, і знову зосередилася на Морі.

— Отже, містер Діксон мав чимало синців, рвані рани і принаймні *один* нещодавно вибитий зуб.

— Так, — підтвердила Мора. — Це можна побачити на знімках з моргу.

— Якщо суд не заперечує, ми хотіли б продемонструвати ці фотографії, — сказала Агілар. — Мушу попередити: це неприємне видовище. Якщо хтось із присутніх не має бажання на них дивитися, пропоную залишити залу суду.

Вона замовкла й роззирнулася.

Ніхто не вийшов.

Коли з'явився перший слайд із зображенням побитого тіла Фабіана Діксона, було чути, як люди в залі гучно втягують

повітря. Мора стрималася, описуючи синці Діксона, бо знала, що знімки розкажуть цю історію краще за неї. Фотографію не звинуватиш у брехні чи в тому, що вона стала на чийсь бік. Тож правда, що дивилася з цього знімка, була очевидною: Фабіана Діксона жорстоко побили, перш ніж запхати на заднє сидіння патрульного авто.

У міру того як Мора описувала побачене на аутопсії, з'являлися нові слайди. Численні зламані ребра. Зуб, що опинився у шлунку. Кров у легенях після вдихання. І причина смерті: розрив селезінки, що викликав обширну черевну кровотечу.

— Яким був рід смерті містера Діксона, докторко Айлс? — запитала Агілар.

Це було головне запитання, воно жахало Мору неминучими наслідками.

— Це було вбивство, — відповіла вона.

Називати винних — не її робота. Вона обмежилася короткою відповіддю, але не змогла втриматися і не глянути на Вейна Граффа. Звинувачений поліцейський сидів нерухомо, вираз обличчя, неначе вирізьбленого з граніту, неможливо було прочитати. Він більше десяти років чесно служив Бостону. Перед судом уже виступили з десяток свідків, які розповіли, що офіцер Графф мужньо ставав на їхній захист. Вони казали, що він був героєм, і Мора їм вірила.

Утім, уночі 31 жовтня, коли Фабіан Діксон убив поліцейського, Вейн Графф із напарником перетворилися на янголів помсти. Вони провели арешт, і Діксон помер, перебуваючи під їхнім наглядом. «Затриманий поведився збуджено й агресивно, ймовірно під впливом феніциклідину або креку», — написали вони у звіті. Описали, як шалено, з надлюдською силою, опирався Діксон. Знадобилися зусилля обох офіцерів, щоб запхати

його до патрульного авто. «Контроль над затриманим вимагав застосування сили, але він не реагував на біль. Під час боротьби стогнав, видавав тваринні звуки, намагався зняти з себе одяг, хоча температура була не більше чотирьох градусів за Цельсієм». Вони майже занадто ідеально описали ажитований делірій — знаний медичний стан, від якого не раз помирили арештанти, перебравши кокаїну.

Однак кілька місяців по тому токсикологічний звіт показав, що в крові Діксона був лише алкоголь. У Мори не залишилося сумнівів: це було вбивство. І один із убивць сидів зараз на лаві підсудних, дивлячись на Мору.

— Більше запитань не маю, — сказала Агілар і сіла на місце, випромінюючи впевненість в успіху справи.

Морріс Вейлі, захисник підсудного, підвівся для перехресного допиту, і Мора відчула, як напружилися її м'язи. Вейлі підходив до трибуни свідка з приязним виразом обличчя, наче мав намір просто по-дружньому потеревенити. Якби вони зустрілися на коктейльній вечірці, він міг би скласти приємне товариство — доволі привабливий чоловік у костюмі від «Брукс бразерс».

— Гадаю, ми всі вражені вашими регаліями, докторко Айлс, — мовив він, — тож я не марнуватиму часу суду, переглядаючи ваші наукові досягнення.

Мора промовчала, вона просто дивилася на його усмінене обличчя й думала про те, з якого ж боку він вдарить.

— Не думаю, що хтось із присутніх сумнівається в тому, що ви сумлінно працювали, аби стати тією, ким ви є, — вів далі Вейлі. — Особливо якщо взяти до уваги деякі проблеми особистого характеру, які переслідували вас в останні місяці.

— Заперечую, — підкреслено втомлено зітхнула Агілар і підвелася. — Це не стосується справи.

— Стосується, ваша честь. Це впливає на висновки свідка, — зазначив Вейлі.

— Яким чином? — запитав суддя.

— Минулий досвід може вплинути на те, як саме свідок трактує докази.

— Про який досвід ідеться?

— Якщо ви дозволите розвинути тему, усе буде зрозуміло. Суддя пильно подивився на Вейлі.

— Наразі я дозволяю продовжити тему. Але лише наразі. Агілар скривилася й сіла на місце.

Вейлі знову перевів увагу на Мору.

— Докторко Айлс, чи пригадуєте ви дату огляду покійного? Мора завагалася, заскочена різким поверненням до теми аутопсії. Утім, зауважила, що він не назвав імені жертви.

— Ви говорите про містера Діксона? — перепитала вона й побачила, як в очах адвоката блимнуло роздратування.

— Так.

— Розтин було проведено першого листопада минулого року.

— І ви саме в цей день визначили причину смерті?

— Так. Як я вже говорила, він помер від значної внутрішньої кровотечі, викликаній розривом селезінки.

— І рід його смерті ви встановили у цей же день?

Мора завагалася.

— Ні. Принаймні не остаточно...

— Чому ж?

Вона глибоко вдихнула, розуміючи, що всі дивляться лише на неї.

— Я хотіла зачекати результатів токсикологічного аналізу. Щоб перевірити, чи перебував містер Діксон під впливом кокаїну або інших хімічних речовин. Волю бути обачною.

— І це схвально. Бо ж ваше рішення може знищити кар'єри, а то й життя двох відданих офіцерів поліції.

— Мене обходять лише факти, містере Вейлі, до чого б вони не вели.

Відповідь адвокату не сподобалося — Мора зрозуміла це з того, як смикнулася його щелепа. Уся подоба приязності розвіялася: це була битва.

— Отже, ви провели аутопсію першого листопада, — мовив він.

— Так.

— Що сталося після цього?

— Я не зовсім розумію, про що ви.

— У вас були вихідні? Ви провели наступний тиждень за іншими розтинами?

Мора пильно подивилася на нього. Тривога змією скрутилася в її шлунку. Вона не знала, до чого він хилить, але напрям їй уже не подобався.

— Я поїхала на конференцію з патологоанатомії, — відповіла вона.

— До Вайомінгу, чи не так?

— Так.

— Де вам довелося пережити травматичний досвід. На вас напав продажний офіцер поліції.

Агілар скочила на ноги.

— Заперечую! Це не стосується справи!

— Відхилию, — відповів суддя.

Вейлі усміхнувся. Це була вільна дорога до запитань, яких так страшилася Мора.

— То це правда, докторко Айлс? На вас напав офіцер поліції?

— Так, — прошепотіла вона.

— Боюся, я не розчув.

— Так, — повторила Мора голосніше.

— І як ви пережили цей напад?

У залі стояла мертва тиша, усі чекали на її розповідь. На розповідь, про яку вона і думати не хотіла, бо ті події досі виринали у нічних жахіттях. Вона пригадала самотній пагорб у Вайомінгу. Пригадала, як грюкнули дверцята автомобіля заступника шерифа, замикаючи її в полоні заґратованого заднього сидіння. Пригадала власну паніку, те, як калатала руками по склу, намагаючись утекти від чоловіка, який збирався її вбити.

— Докторко Айлс, то як ви врятувалися? Хто вам допоміг?
Мора глитнула.

— Юнак.

— Шістнадцятирічний Джуліан Перкінс — здається, так. Юнак, який застрелив того офіцера поліції.

— Він не мав вибору!

Вейлі схилив голову.

— Захищаєте хлопця, який убив копа?

— *Продажного* копа!

— А тоді ви повернулися до Бостона. І назвали смерть містера Діксона вбивством.

— Бо так воно і було.

— Або ж це був трагічний нещасний випадок? Неминучий наслідок того, що агресивного арештанта довелося заспокоювати силою?

— Ви бачили фотографії з моргу. Поліція вдалася до значно більшої сили, ніж це було необхідно.

— Як і хлопчина у Вайомінгу, Джуліан Перкінс. Він застрелив заступника шерифа. Ви вважаєте, що це було виправдано?

— Заперечую, — втрутилася Агілар. — Це суд не над докторкою Айлс.

Вейлі викотив наступне запитання, не зводячи погляду з Мори.

— Що сталося у Вайомінгу, докторко Айлс? Чи не зійшло на вас одкровення, поки ви боролися за життя? Чи не усвідомили ви раптом, що копи — ваші вороги?

— Заперечую!

— Або ж копи завжди були ворогами? Схоже, у вас у родині панує така думка.

Бахнув молоток судді.

— Містере Вейлі, негайно підійдіть сюди.

Мора ошелешено дивилася, як обидва юристи схилилися до судді. Ще й до цього дійшло — до перемивання кісток її родини. Певно, кожен бостонський коп знав про Амальтею, її матір, яка зараз відбувала довічне ув'язнення у жіночій в'язниці у Фремінгемі. «Мені дало життя чудовисько, — подумала вона. — І тепер, дивлячись на мене, усі чудуються, чи не тече в моїх венах те ж зло». Вона побачила, як пильно дивиться на неї підсудний, офіцер Графф. Їхні погляди зустрілися, і його уста вигнулися в посмішці. «Ласкаво прошу до наслідків, — читалося в його очах. — Ось що буває, коли перетинаєш цю тонку синю лінію¹».

— Суд іде на перерву, — оголосив суддя. — Засідання продовжиться о другій по обіді.

Присяжні вервечкою вийшли з зали, і Мора відкинулася на спинку стільця, не помітивши, що Агілар стоїть поряд із нею.

¹ «Тонка синя лінія» — символ правоохоронних органів, кордону між порядком та злочинністю. (Тут і далі прим. пер., якщо не зазначено інше.)

— Брудна гра, — мовила вона. — Цього не мали дозволити.

— Він усе перевів на мене, — сказала Мора.

— Ну, у нього нічого більше не було, бо ті фотографії з розтину до біса переконливі. — Погляд Агілар був важкий. — Я маю щось іще дізнатися про вас, докторко Айлс?

— Окрім того що моя мати засуджена за вбивство, а сама я розважаюся, катуючи кошенят?

— Мені не до сміху.

— Ви вже сказали — тут не мене судять.

— Ні, але вони намагатимуться перевести увагу на вас. Чи ненавидите ви копів. Чи є у вас прихований мотив. Ми можемо програти справу, якщо присяжні вирішать, що ви маєте невідповідний рівень. Тож якщо вони можуть підняти ще якусь тему — скажіть. Якщо ви змовчали ще про якісь таємниці.

Мора подумала про сором, який так ретельно охороняла. Заборонений роман, який нещодавно закінчила. Історію насильства в родині.

— Усі мають таємниці, — мовила вона. — Мої справи не стосуються.

— Сподіваюся, що це так, — відповіла Агілар.